

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DUPĂ RUSALII

(a Tuturor Sfinților)

SF. CUV. SAMSON,
PRIMITORUL DE STRĂINI;
SF. MIRONOSIȚĂ IOANA

DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

Într-o firească legătură
cu Duminica Rusaliilor,
Biserica cinstește astăzi

pe toți Sfinții bine plăcuți lui Dumnezeu,
ca pe niște roduri binecuvântate ale Duhului Sfânt și pline de har
în ogrorul Bisericii lui Hristos. Cinstim azi pe toți acești eroi
ai credinței creștine, din toate timpurile, din toate neamurile
și din toate locurile, care au urmat și L-au mărturisit pe Hristos.
Dumnezeu este minunat întru Sfinții Săi, iar Sfinții sunt prietenii
și casnicii lui Dumnezeu. În credința, mărturia și pilda vieții lor
se oglindește Hristos, iar prin ei El trimite asupra noastră și a lumii
întregi lucrarea Duhului Sfânt și Lumina Slavei Sale.
Sfinții sunt mijlocorii noștri la Tronul cel Cerească, ei duc rugăciunile
noastre la Dumnezeu și prin ei Dumnezeu trimite ajutorul Lui
pentru noi. Ei sunt Stele pe Cerul Bisericii, dar sunt și modele
care ne arată calea sfințeniei care ne duce la Dumnezeu
și cum putem deveni și noi sfinți prin har cum sunt ei. Ei au săvârșit
acest drum și au primit de la Hristos cununa Slavei, iar Domnul
îi face contemporani cu noi prin Biserica Sa, pe cărarea nevoițelor
și a mărturiei care ne duce spre Împărăția Sa.

Prin Sfinții lui Dumnezeu pe care îi
cinstim astăzi Dumnezeu ne cheamă
și pe noi la o viață sfințită. „Fiți
sfinți - ne zice Dumnezeu - precum și Eu
sunt Sfânt”. În Sfintele Taine ale Bisericii,
cu început în Sfântul Botez înaintăm mereu
către Dumnezeu, iar ființa noastră se adapă
din harul sfințitor al Duhului Sfânt și astfel
viața noastră se orientează către Dumnezeu
Cel Unul și singurul Sfânt în ființa Sa.

Sfinții au devenit prin harul Duhului
Sfânt dat lor vase alese. Ei îl preamăresc pe
Dumnezeu atât în lumea aceasta în care au
trăit, dar și dincolo, după moarte, în Îm-
părăția lui Hristos unde formează
comuniunea Sfinților. Deși au fost oameni
ca și noi, ei s-au sfințit în toată ființa lor, la
trup și la suflet, căci au trăit intens relația
lor cu Hristos și pe măsura nevoițelor lor
și a mărturisirii pe care au dat-o pentru
Hristos în această lume, Dumnezeu i-a
preamărit și le-a dat cununa cea neveștejită
a Slavei Sale.

Încă de aici mulți dintre sfinți au primit

multe daruri de la Dumnezeu și puterea de a
face minuni, iar după moarte sfințele lor
trupuri au primit darul nesticăciunii,
devenind izvor de tămăduiri și având întru
ele toată buna miresmă a Duhului Sfânt. De
aceea, sfințele lor moaște sunt cinstite ca
prezență și lucrare a harului Duhului Sfânt.

Dumnezeu este Unul Sfânt după ființa
Sa, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Sfinții primesc
sfințenia lui Dumnezeu ca dar, întrucât sunt
în comuniune de viață și iubire cu El.

Pe măsura credinței și a nevoițelor, ei
primesc raze de har din Cel ce este ființial
Sfânt, adică din Dumnezeu, și așa devin și ei
sfinți. De aceea, nu sfinții își dau sfințenie sau
își recunosc sfințenia vieții lor, ci ei o primesc
de la Dumnezeu, căci Dumnezeu îi știe pe
sfinți și îi cunoaște. Biserica, apoi, le recunoaște
prin canonizare viața lor sfântă, darurile care
le-au primit de la Dumnezeu și îi așază în
Ceata Sfinților ei, căci Hristos este Unul Sfânt,
dar și Biserica Lui este Una Sfântă.

Sfinții sunt mulți, pe unii îi știm, pe unii
nu-i știm, iar pe alți îi va descoperi

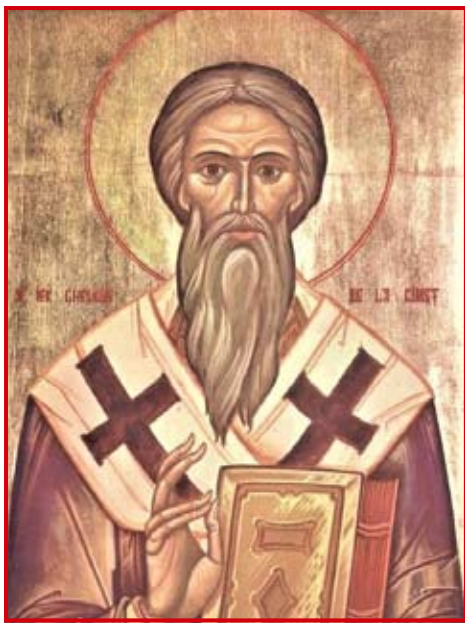
Dumnezeu la vremea potrivită. Cinstindu-i
astăzi pe toți Sfinții, îi pomenim în mod
deosebit pe Maica Domnului, pe Sfinții
Apostoli, pe martirii Bisericii, pe Ierarhii
luminați, pe cuvioși, pe pustnici și venim pe
firul istoriei Bisericii creștine până în zilele
noastre, până la martirii și mărturisitorii din
multe regiuni ale lumii și pe cei care au
suferit în temnițele regimurilor totalitare.

Biserica nu uită astăzi nici pe Dreptii și
Prorocii Vechiului Testament, până la
Sfântul Ioan Botezătorul, pe toți care au
crezut și au prorocit venirea lui Mesia, care
va aduce mântuire la toate popoarele lumi.
Așa cum ne spune Sfântul Pavel în Apostolul
zilei (*Epistola către evrei cap. 11*).

Se cuvine astăzi să ne arătăm și noi
următori sfinților în credință adevărată,
viață curată și în mărturisire neclintită, să
ne rugăm lor, cerându-le ocrotire și ajutor și
să ne sfințim viața după modelul lor, spre
primirea cununii celei nesticăcioase în
Împărăția lui Hristos. Amin! ✦

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH GHELASIE DE LA RÂMEȚ

Având o viață duhovnicească îmbunătățită și învrednicindu-se încă din tinerețe cu darul facerii de minuni este ales mai apoi egumen al Mănăstirii Râmets. Tradiția spune despre Cuviosul Ghelasie că avea doisprezece ucenici cu care împreună se ruga și postea, săvârșind sfintele slujbe cu mare osârdie și frică de Dumnezeu.

Toată săptămâna Cuviosul Ghelasie nu mânca, îndestulându-se numai cu Preacuratele Taine. Ziua mergea cu ucenicii la ascultare, iar noaptea făcea priveghere și săvârșea Sfânta Liturghie. Numai sâmbăta și duminica mânca împreună cu călugării la trapeza mănăstirii.

Mare părinte duhovnicesc al sihaștrilor din Munții Râmets și al sătenilor din Țara Moților, îi cerceta în posturi pe toți sihaștrii ce se nevoiau în peșteri și mai apoi cobora în mănăstire, așteptat fiind de credincioșii și mocanii de prin munți. Având mare dar de la Dumnezeu, la Cuviosul Ghelasie veneau și mulți bolnavi, mai ales cei stăpâniți de duhuri rele, și cu rugăciunile lui se vindecau.

Cele transmise prin tradiție, ca și aceste vindecări minunate, au fost întregite de cercetările făcute la Râmets de un grup de specialiști, în decembrie 1978. Cu acest prilej, s-a descoperit, în biserica mănăstirii, o inscripție care consemna numele „arhiepiscopului” Ghelasie, al zugravului Mihul de la Crișul Alb și data de 2 iulie 1377. Așadar, biserica era zidită cu mult înainte de anul 1377, iar atunci în fruntea Bisericii Ortodoxe din Transilvania se găsea arhiepiscopul Ghelasie, primul ierarh ortodox cunoscut cu numele în această „țară” românească. Acest arhiepiscop nu putea fi altul decât călugărul Ghelasie, pe care poporul l-a cinstit ca „sfânt”, poate încă din timpul vieții. El va fi fost egumen al obștei de la Râmets, fiind apoi înălțat la treapta arhieriei.

Anii au trecut. Prin anul 1762, din

ordinul generalului austriac Bukow, trimisul împărătesei Maria Tereza, zeci de mănăstiri și schituri românești din Transilvania au fost arse, distruse cu tunurile sau prefăcute în biserici parohiale. Între acestea se numără și Râmetsul. A fost refăcută, dar în 1785 a fost distrusă din nou. Mănăstirea Râmets a fost închisă și doar din când în când mai slujeau preoți din satele învecinate.

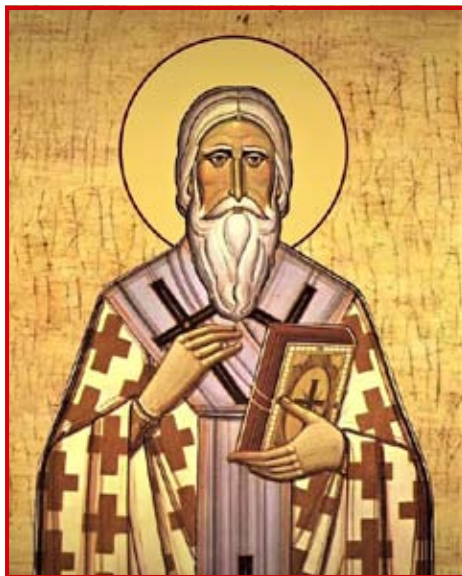
Abia după 1918 se reia aici viața călugărească. Prin anul 1925, în timpul unor mari inundații, apele au scos la suprafață un craniu galben, frumos și cu mireasmă plăcută, care a ocolit biserica de trei ori pe apă, după care s-a oprit pe creasta

altarului. Tot atunci au fost găsite alte două cranii. Preotul dintr-un sat învecinat, care slujea și la biserica mănăstirii, le-a îngropat în partea dreaptă a bisericii.

Iar în preajma celui de-al doilea război, un călugăr din partea locului, venit din ucenicie de la Athos și dorind să dea o nouă viață sfântului locaș, se așază aici. Tot în timpul unor inundații mari, se redescoperă sfintele moaște ale Sfântului Ghelasie. Craniul său este pus într-o raclă în biserică spre închinare și nu puține sunt minunile pe care Sfântul le-a făcut și le face și astăzi.

În 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe l-a canonizat, trecându-l în calendar cu zi de prăznuire 30 iunie. ❀

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți

Lavrentie ieromonahul a trăit la sfârșitul veacului al XIV-lea și în prima parte a celui de-al XV-lea, în zona Rădăuțiului, la Mănăstirea Laura.

Sfântul Leontie s-ar fi născut în nordul Moldovei, nu departe de Rădăuți, într-o familie creștină evlavioasă. Văzând frumusețea vieții monahale, a ales calea Mănăstirii Bogdana, a cărei obște s-a format în jurul ctitoriei voievodale a Bisericii „Sfântul Nicolae”, la umbra căreia crescuse. La tunderea în monahism a primit numele Lavrentie, adunând în jurul său numeroși ucenici ce l-au ales drept îndrumător. După primirea harului preoției, Cuviosul Lavrentie s-a retras în Codrii Rădăuților, continuându-și viața de sfințenie în sihăstrie.

Către sfârșitul secolului al XIV-lea, Cuviosul Lavrentie, împreună cu ucenicii săi, a înălțat o biserică din lemn într-o poiană, a ridicat chiliile și a pus rânduială de slujbă sihăstrească într-un schit, ce avea să fie numit „Schitul lui Lavrentie” sau „Schitul Laura”. Mitropolitul Moldovei, Iosif Mușat, a sfințit biserica ridicată, numind pe Cuviosul Lavrentie stareț al schitului și părinte duhovnicesc al tuturor sihaștrilor ce se nevoiau pe valea Putnei.

Învrednicit cu alese daruri duhovnicești, Sfântul Leontie a fost considerat sfânt încă din timpul vieții de cei care îl căutau pentru a-i cere sfat și ajutor la mănăstirea Laura. După înființarea scaunului episcopal de la Rădăuți în timpul lui Alexandru cel Bun (1400-1432), smeritul Lavrentie a primit cinstea episcopatului. Mănăstirea Laura a fost lăsată în grija celui mai destoinic ucenic al său, nimeni altul decât binecunoscutul Daniil Sihastrul, sfătuitorul voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt.

Spre bătrânețe, vlădica Lavrentie s-a retras din scaunul episcopal pentru a duce viață de schimnic, noul său nume fiind Leontie. După moarte, trupul său a rămas neputrezit și, atât datorită amintirii rămase în mintea credincioșilor, cât și faimei moaștelor sale de a fi făcătoare de minuni, a fost cinstit foarte curând după trecerea la Domnul ca sfânt, la data de 1 iulie.

În iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea oficială a Sfântului Leontie. Data pomenirii sale a fost păstrată la 1 iulie, după vechea tradiție. ❀

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt pomeniți de Biserica noastră în fiecare an, la 29 iunie, fiind prăznuiți în aceeași zi pentru că, potrivit tradiției, amândoi și-ar fi încheiat viața mucenicește, la Roma, în același an.

Sfânta Scriptură ne vorbește mult despre cei doi mari apostoli. Toate Sfintele Evanghelii fac referire de multe ori la Sfântul Apostol Petru. Însuși evanghelistul Marcu a fost ucenicul Sfântului Petru și și-a scris Evanghelia după predica Apostolului. Faptele Apostolilor ni-i prezintă pe toți Sfinții Apostoli, activitatea lor și multe din cuvântările lor. Noul Testament cuprinde două epistole ale Sfântului Petru și paisprezece ale Sfântului Pavel.

Sfântul Petru, pescar de oameni

Originar din Bethsaida, Simon, fratele Apostolului Andrei și fiul lui Iona, a fost chemat de Hristos la apostolat pe când locuia în Capernaum, împreună cu soția și soacra sa, și se ocupa cu pescuitul, fiind un om simplu, neînvațat. La primirea sa ca apostol, Mântuitorul îi dă numele de Chifa, adică Petru (piatră) în aramaică.

Fratele său, Andrei, cel dintâi chemat, a fost cel care l-a prezentat Mântuitorului. Domnul i-a spus lui Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni”.

În timpul activității de pe pământ a Mântuitorului, Sfântul Petru a fost de față în toate ocaziile, în multe privilegiate. După Înălțarea la Cer a Domnului, Sfântul Petru va fi conducătorul apostolilor, va vorbi la Pogorârea Duhului Sfânt și va fi printre cei dintâi apostoli care săvârșesc o minune în numele lui Iisus. El îl va primi pe Cornelius în Biserică, acesta fiind primul gest de deschidere a creștinismului către neamuri.

A propovăduit Evanghelia la Ierusalim, în Iudeea, în Samaria, în Asia Mică, până în Babilon. Potrivit tradiției, pe 29 iunie 67 a fost crucificat din porunca împăratului Nero. Apostolul Petru a cerut să fie răstignit cu capul în jos.

Sfântul Pavel, Apostolul neamurilor

S-a născut în Tarsul Ciliciei, într-o familie de evrei descendentă din tribul lui Beniamin. Saul a fost crescut și educat în tradiția fariseică, se pare la Ierusalim, și-a desăvârșit educația sub îndrumarea vestitului rabin Gamaliel. Aparținea diasporei evreiești, era bun cunoscător al limbii, culturii și civilizației grecești.

Era și cetățean roman.

Saul devine persecutor al creștinilor, văzând în aceștia dușmanii de moarte ai iudaismului. A fost martor la martiriul Sfântului Ștefan, căci Scriptura ne spune că păzea hainele celor care îl loveau cu pietre.

Faptele Apostolilor ne dau amănunte despre persecuția împotriva creștinilor pe care chiar el o conduce. În drum spre Damasc, unde se ducea pentru a-i aresta pe creștinii de aici și a-i aduce la judecată în Ierusalim, Saul trăiește un moment de revelație, căci Hristos i se arată în lumină, făcându-l să înțeleagă că îi persecută nu numai pe creștini, ci chiar pe El Însuși, căci Biserica este Trupul mistic al lui Hristos. Din aprig prigonitor al creștinilor, Saul devine cel mai mare și înflăcărat propovăduitor al Evangheliei lui Hristos.

Timp de câteva zile după întâlnirea lui cu Hristos, Saul nu a mai văzut. Ajuns în Damasc este botezat de Anania, iar apoi ia drumul Arabiei, unde timp de trei ani se pregătește prin rugăciune și meditație pentru noua sa chemare, dedicându-se cunoașterii lui Hristos.

Întors la Damasc, își începe propovăduirea, afirmând răspicat că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Stârnește însă mânia evreilor din Damasc, iar aceștia complotază împotriva lui. Sfântul Pavel scapă, părăsind în taină cetatea și îndreptându-se spre Ierusalim, unde predică Evanghelia neevreilor. Va fi obligat să părăsească și Ierusalimul, cu destinația Cezareea, apoi Siria și în cele din urmă Cilicia.

După ce împreună cu Barnaba ajută

la lucrarea de convertire din Antiohia, pe la anul 44 cei doi apostoli revin la Ierusalim cu ajutoare pentru creștini. Între anii 47-49 d.Hr. Sfântul Pavel pleacă în prima sa călătorie misionară, împreună cu Barnaba și Ioan Marcu, nepotul acestuia.

După participarea la Sinodul de la Ierusalim, Sfântul Pavel pornește în cea de a doua călătorie misionară, (50-52 d. Hr.), și cea de a treia (53-58 d.Hr.). Sfântul Pavel și-a găsit sfârșitul la Roma, martirizat fiind prin decapitare în timpul lui Nero. A fost îngropat pe Calea Ostia de lângă Roma, unde mai târziu s-a ridicat biserica „San Paolo fuori le Mura” (Sfântul Pavel din afara zidurilor).

Prin ce se aseamănă cei doi Sfinți Apostoli?

Amândoi au fost răpiți în lumina dumnezeiască: Sfântul Petru pe Muntele Taborului, unde a pregustat încă de pe pământ fericirea cea veșnică, iar Sfântul Pavel până la al treilea cer, cunoscând de aici taina celor viitoare. Sfântul Apostol Petru a simțit cu toată ființa sa ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu: „Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una.” (Matei 17, 4), neîndrăznind să ceară direct înveșnicirea fericirii pe care o trăia. Iar Sfântul Apostol Pavel scria despre sine, fără a spune limpede aceasta, că „cineva” a fost răpit în Duhul: „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. (II Cor. 12, 2-4)

Apoi, amândoi Apostolii au cunoscut căderea și depărtarea de Dumnezeu: Sfântul Petru ca apostat, Sfântul Pavel ca prigonitor sau persecutor al creștinilor. Sfântul Petru s-a lepădat de Mântuitorul Hristos de trei ori: „Nu cunosc pe omul acesta”. Iar la cântatul cocoșilor, Sfântul Petru și-a aminte că Domnul Hristos îl prevenise cu privire la lepădarea sa. Și Petru „ieșind afară, a plâns cu amar” (Matei 26, 75).

Și tot amândoi au primit cununa muceniciei la Roma, capitala Imperiului ce stăpânea atunci lumea. Sfântul Petru a fost răstignit pe cruce, cerând să nu fie răstignit precum Hristos, pentru că nu se socotea vrednic, ci cu capul în jos și cu

picioarele în sus, privind spre cer, unde dorea a se sălăşlui. Apostolul Pavel era cetăţean roman, iar legile romane nu îngăduiau răstignirea romanilor, drept pentru care i-a fost tăiat capul cu sabia. Amândoi au sfârşit deci în Cetatea Eternă din porunca împăratului Nero.

Ce ar trebui să învăţăm noi de la Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel?

În primul rând să-i cinstim pe aceştia şi să le urmăm exemplul şi credinţa.

De la Sfântul Petru să învăţăm râvna, voluntariatul sau entuziasmul său, faptul că totdeauna era gata să se ofere, să-şi dea viaţa pentru Hristos. Da, dar a căzut. Să ne privim pe noi şi să vedem că şi noi cădem. De la Sfântul Petru să învăţăm să ne ridicăm, aşa cum a făcut-o şi el. Domnul, după Înviere, îl va reintegra în apostolat. Îl va întreba: „Simone, fiul lui Iona, mă iubeşti?” „Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc” (Ioan 21, 17), de trei ori răspunzând Petru. Iar Domnul îl va pune

să păstorească oile cele cuvântătoare.

De la Apostolul Pavel să învăţăm dragostea lui pentru Hristos, pe care nu L-a văzut în viaţă niciodată, ci doar în starea de viziune duhovnicească, de rugăciune şi de meditaţie. Aşa cum şi noi putem să-L vedem pe Dumnezeu, să-L simţim în rugăciunea noastră, în inimile şi în fiinţa noastră. Să învăţăm de la Sfântul Pavel spiritul misionar cu care L-a slujit pe Hristos pe Care mai înainte Îl prigonise. ❀

ŞTEFAN CEL MARE SAU POVARA CRUCII NEAMULUI SĂU

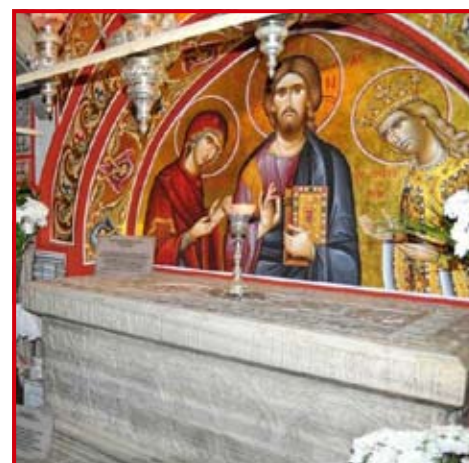

Fiu al domnului Bogdan al II-lea şi al Mariei Oltea, Ştefan l-a înfrânt în 1457, la Doljeşti, pe Petru Aron, ucigaşul tatălui său, şi a fost uns domn al Moldovei de către mitropolitul Teoctist. Domnia i-a fost marcată de numeroase lupte, cele mai multe cu turcii, care deveniseră o ameninţare pentru Europa şi pentru întreaga Creştinătate.

Cea mai importantă victorie asupra turcilor Ştefan a obţinut-o la Podul Înalt, lângă Vaslui, în 10 ianuarie 1475, cu o armată de trei ori mai mică decât a invadatorilor. Cronica Ţării Moldovei spune că după această luptă, Ştefan cel Mare „nu a fost cuprins de trufie, ci a postit patru zile numai cu pâine şi cu apă şi în toată ţara a dat de veste ca nimeni să nu se laude cu această izbândă, ci s-o atribuie numai lui Dumnezeu şi numai Lui să I se aducă laudă”.

După propria sa mărturie, Ştefan cel Mare a purtat 36 de bătălii, din care a câştigat 34. Victoriile răsunătoare împotriva regilor Ungariei (Baia, 1467) şi Poloniei (Codrii Cosminului, 1497) au condus la stabilirea unor noi raporturi cu aceste state. Singurele înfrângeri au fost cele de la Chilia (1462) şi Războieni-Valea Albă (1476). Şi în cazul înfrângerilor, Ştefan cel Mare a dovedit o profundă conştiinţă duhovnicească: „a stat în voinţa lui Dumnezeu, ca să mă pedepsească pentru păcate şi laudat să fie numele Său”.

După trecerea lui Ştefan cel Mare la cele veşnice, în 2 iulie 1504, poporul a simţit că are un mijlocitor şi un rugător în cer. Din generaţie în generaţie, Ştefan a fost „cel Mare, cel Bun, cel Sfânt” (Mihai Eminescu), nu doar al Ţării Moldovei, ci al întregului neam românesc. Şi noi, cei de astăzi, avându-l înainte ca model, ne recâştigăm încrederea în forţele noastre şi ştim că Dumnezeu, pentru astfel de mărturisitori, nu lasă un popor să piară. Un

popor creştin care, în momente de mare cumpănă sufletească, se inspiră din viaţa trăitorilor în Dumnezeu, îşi va păstra identitatea şi va şti să răspundă la orice ameninţare dinăuntru sau din afară.

Semnele sfinţeniei lui Ştefan cel Mare le găsim în viaţa lui şi în moştenirea pe care ne-a lăsat-o. În viaţa lui şi-a purtat crucea: de domn - cu grija în inimă pentru un imperiu mereu în creştere şi pentru un popor ameninţat cu islamizarea; de soţ şi tată - moartea celor două soţii şi a fiilor săi; de luptător - rana de la picior purtată cu răbdare mai mult de 40 de ani. Prin această întreită cruce, Hristos l-a curăţit şi l-a sfinţit, dându-i o credinţă nestrămutată în ajutorul Lui. Ştefan cel Mare este mare pentru că a înţeles că biruinţele au fost purtate cu ajutorul lui Dumnezeu, iar înfrângerile i-au fost spre încercare şi spre răbdare. (Sursa: stefancelmare.ro) ❀

PROGRAMUL BISERICII ŞERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 Iunie - 4 Iulie 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activităţi
Duminică 27.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinţilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 28.06	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Marti 29.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel- Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 30.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 2.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 3.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiţi
Duminică 4.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinţilor români) - Utrenia, Sfânta Liturghie